ZERO GEOGRAPHIC

SPRING 2016

Εκδότης
Z.A.M

Συντακτική Ομάδα
Έκτορας
Λυκάνθρωπος
ΠΞ
Κινέζος
A3roflot

Επιμέλεια Ύλης

Λυκάνθρωπος
ΠΞ
Τάου

Creative Art Director

A3roflot

Επιμέλεια Εξώφυλλου

A3roflot

Blog

http://zerogeographic.
wordpress.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Zero Artistic Movement (Z. A. M.), είναι ένα αυτόνομο καλλιτεχνικό (και όχι μόνο) κίνημα. ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥ Z.A.M. ΕΙΝΑΙ **ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΤΑΝΤΑΪΣΤΩΝ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΙ , Ο ΡΕΤΡΟΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, Ο ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ, ΤΟ D.I.Y., Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ TOY-ART.** Το Z.A.M. είναι ένας ζωντανός οργανισμός ο οποίος συνεχώς εξελίσσεται. Είναι μια αντικαπιταλιστική/αντικρατική/ διεθνιστική κίνηση με σκοπό τη συνεισφορά στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Το ZERO GEOGRAPHIC είναι ένα περιοδικό γεωγραφίας που ακολουθεί την παράδοση της επαναστατικής γεωγραφίας: υπάρχει μια γραμμή που συνδέει το έργο των αναρχικών γεωγράφων Κροπότκιν και Ρεκλύ με τη ψυχογεωγραφία των **Καταστασιακών, τις θεωρίες εξάρτησης, την κριτική γεωπολική, τον Harvey και τέλος με τη σημερινή μηδενιστική γεωγραφία της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού**.

Με αυτό το τεύχος, το 22^{ο}, συμπληρώσαμε τα πέντε χρόνια ύπαρξης (όλα τα προηγούμενα τεύχη μπορείτε να τα διαβάσετε δωρεάν στο blog του περιοδικού https://zerogeographic.wordpress.com/). Ήταν Μάιος του 2011 όταν κυκλοφόρησε το πρώτο Zero Geographic. Γι' αυτό το επετειακό τεύχος ετοιμάσαμε κάτι ειδικό και επίκαιρο. Είναι γνωστή η άποψη μας ότι η κυρίαρχη τέχνη, η πολιτική, ο μιλιταρισμός και ο καπιταλισμός είναι έννοιες που δεν μπορούν να μελετηθούν ξεχωριστά καθώς αλληλοεπηρεάζονται και αλληλοτροφοδοτούνται. Για το σκοπό αυτό ετοιμάσαμε ένα αφιέρωμα σε έναν τρομερό ζωγράφο του 19^{ου} αι. Επίσης σε αυτό το τεύχος κάνουμε ένα αφιέρωμα σε μία μέταλ αντιεξουσιαστική ομάδα που αμφισβητεί τη συνάφεια της μέταλ μουσικής με το εμπορικό κατεστημένο.

Με αφορμή τις νεομιλιταριστικές εποχές που ζούμε, παρουσιάζουμε τη δήλωση στράτευσης του Χάρη Κ, καθώς θεωρούμε σημαντικό σε καιρούς εθνικιστικής και μιλιταριστικής έξαρσης οι φωνές αυτών που αντιστέκονται να ακούγονται. Τέλος περίπου με την ίδια λογική, της μελέτης και κατανόησης της παγκοσμιοποίησης της φρίκης (με απώτερο σκοπό βέβαια **την αντίδραση** ενάντια σε αυτή τη φρίκη) εντάσσεται και το μικρό άρθρο «Πόλεμος στο Πακιστάν».

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται στους εξεγερμένους της Γαλλίας! Μία εξέγερση που οι δημοσιοκάφροι την έχουν κυριολεκτικά θάψει, με

αποτέλεσμα μέχρι στιγμής οι περισσότεροι στη χώρα μας να μην γνωρίζουν τι συμβαίνει στη Γαλλία τους δύο τελευταίους μήνες ...
Πρέπει να το παραδεχτούμε. Τελικά τα παλιά συνθήματα είναι πιο επίκαιρα από ποτέ:

«ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
«ΜΗ ΔΟΥΛΕΥΕΤΕ ΠΟΤΕ!»
«Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ»

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ZERO GEOGRAPHIC –Z.A.M.

http://zerogeographic.wordpress.com

ΒΕΡΕΣΤΣΑΓΚΙΝ: ΟΤΑΝ ΤΕΧΝΗ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΥΠΟΤΑΓΗ (ΟΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ).

«Τα βιβλία που έχουμε ανάγκη είναι εκείνα που πέφτουν σαν το τσεκούρι στην παγωμένη θάλασσα της ψυχής μας»

Φράντς Κάφκα

Για αιώνες η ζωγραφική αποτελούσε τον πιο πιστό τρόπο απεικόνισης της πραγματικότητας. Οι άνθρωποι έβλεπαν μέχρι πρόσφατα στους πίνακες πολλά περισσότερα απ' ότι βλέπουνε σήμερα. Δεν είναι τυχαίο ότι η εκκλησία χρησιμοποιούσε τους εκκλησιαστικούς πίνακες για να μορφώσει το (αγράμματο) ποίμνιο σε εκκλησιαστικά θέματα (πχ για τα πάθη του Χριστού). Οι φτωχοί άνθρωποι εκείνων των χρόνων δεν μπορούσαν να διαβάσουν και ο καλύτερος τρόπος για να μάθουν κάτι ήταν μέσα από εικόνες. Η εκκλησιαστική ζωγραφική έχει ονομαστεί και «η θεολογία των αγραμμάτων» και οι αγιογραφίες τα βιβλία του λαού.

Ένας άλλος ρόλος της ζωγραφικής ήταν η απεικόνιση των μαχών κατόπιν παραγγελίας του εκάστοτε βασιλιά για να «περιγράψει» στους υπηκόους του βασιλείου τα κατορθώματά του. Αυτοί οι ζωγράφοι έχουν ονομαστεί «πολεμικοί καλλιτέχνες». Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι τότε δεν υπήρχε ο κινηματογράφος, ούτε η φωτογραφία. Και η ζωγραφική ήταν ο μόνος τρόπος για την «αναπαράσταση» της πραγματικότητας.

Βέβαια αυτή η αναπαράσταση δεν ήταν ακριβής. Δεν χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβει κάποιος ότι η απεικόνιση των μαχών γινόταν προς όφελος του βασιλιά που είχε παραγγείλλει τον πίνακα… Η ζωγραφική λοιπόν ήταν άλλο ένα όπλο στη φαρέτρα των εξουσιαστικών μηχανισμών. Ένα όπλο προπαγάνδας, όπως είναι σήμερα τα ΜΜΕ και σε μεγάλη έκταση και ο κινηματογράφος. Το 1874 λοιπόν διοργανώνεται στο υπουργείο εσωτερικών της τσαρικής Ρωσίας έκθεση ζωγραφικής με θέμα τον δεκαετή πόλεμο του τσάρου

ενάντια στις τουρκμένικες φυλές του Τουρκεστάν, μιας μεγάλης σε έκταση περιοχή της κεντρικής Ασίας. Πιο συγκεκριμένα το Τουρκεστάν είναι ο γεωγραφικός χώρος που καλύπτει σχεδόν το σύνολο της Κεντρικής Ασίας και που συνορεύει με τη Σιβηρία στα βόρεια, το Θιβέτ, το Πακιστάν, το Αφγανιστάν και το Ιράν στα νότια, την έρημο Γκόμπι στα ανατολικά και τη Κασπία Θάλασσα στα δυτικά. Χωρίζεται σε δυτικό και ανατολικό Τουρκεστάν. Σήμερα μεγάλο μέρος του δυτικού τμήματός του ανήκει στις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, ενώ το ανατολικό τμήμα ανήκει στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Όσο αφορά λοιπόν στο Δυτικό Τουρκεστάν το 1865 η Ρωσία κήρυξε πόλεμο στα διάφορα εμιράτα που κυριαρχούσαν εκεί. Περιττό να πούμε ότι αυτή η περιοχή παρουσιάζονταν τότε στη Ρωσία με τα πιο μελανά χρώματα: απολίτιστη και βάρβαρη.

ΒΑΣΙΛΙ ΒΕΡΕΣΤΣΑΓΚΙΝ

Ο Βερεστσάγκιν υπήρξε επίσημος ζωγράφος του στρατού. Πήγε όμως στο μέτωπο όταν ο στρατηγός Κάουφμαν, επικεφαλής στην εκστρατεία, τον προσκάλεσε να συμμετάσχει σαν τοπογράφος. Εκεί ο ζωγράφος διακρίθηκε στις μάχες και παρασημοφορήθηκε. Στη συνέχεια κάποιος δούκας του ανέθεσε να ζωγραφίσει κάποιες σκηνές μάχης. Μέχρι εδώ όλα καλά. Έχουμε μία κλασική περίπτωση ενός καλλιτέχνη που υπηρετεί τα συμφέροντα της πατρίδας του (και περισσότερο της άρχουσας τάξης). Όμως ο ζωγράφος έκανε το ασύλληπτο. Αποτύπωσε τις μάχες με φωτογραφική πιστότητα. Χωρίς ωραιοποιήσεις, παραποιήσεις κλπ. Προσπάθησε να δείξει στον κόσμο το πραγματικό πρόσωπο του πολέμου. Έτσι όμως δημιουργήθηκε ένα πρόβλημα. Ο θεατής δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιοι είναι πιο βάρβαροι. Οι «απολίτιστοι» Τουρκμένοι ή οι «πολιτισμένοι» Ρώσοι φαντάροι?

Όταν τα έργα παρουσιάστηκαν στην έκθεση προκλήθηκε σάλος. Οι εθνικιστές επιτέθηκαν με μένος στο ζωγράφο. Μάλιστα ο στρατηγός Κάουφμαν χειροδίκησε εις βάρος του ζωγράφου όταν είδε τους πίνακες! Το να λες την αλήθεια είχε και θα έχει πάντα κόστος.

Ο ζωγράφος όμως δεν μπορούσε να ανεχτεί τη συμπεριφορά του ρώσικου στρατού απέναντι στους μουσουλμάνους στη διάρκεια της εκστρατείας. Η αντιμετώπισή τους σαν υπανθρώπους και απολίτιστους τον άφησε βαθιά ενοχλημένο . Οι πίνακές του ήταν μια φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στον «εκπολιτιστικό πόλεμο» του τσάρου.

«Η αποθέωση του πολέμου»

Το συγκλονιστικό του έργο «Αποθέωση του πολέμου» ήταν ένα από τα δύο έργα που δεν επιτράπηκε καν να παρουσιαστούν στην έκθεση. Τον πίνακα αυτόν τον αφιέρωσε σε όλους τους κατακτητές του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Με τον πίνακα αυτόν ο ζωγράφος έγινε ακόμα πιο «αγαπητός» στους σοβινιστικούς κύκλους.

Τελικά ο ζωγράφος αναγκάστηκε να φύγει από τη χώρα και να κάνει επιτυχημένη καριέρα (κυρίως σαν «πολεμικός ζωγράφος») στο εξωτερικό, όπου έζησε για το υπόλοιπο της ζωής του. Και τότε όμως δε σιώπησε αλλά προσπάθησε να λέει μέσα από το έργο του αλήθειες και να προκαλεί το κοινό να σκεφτεί για διάφορα θέματα, όπως πχ. για τις εκτελέσεις επαναστατών από τα κράτη.

Έτσι παρουσίασε μια τριλογία (1884) με θέμα τις εκτελέσεις. Το ένα έργο αφορά μία εκτέλεση μηδενιστών από τον Τσάρο. Οι άλλοι δυο πίνακες έχουν να κάνουν με τη σταύρωση του Χριστού και ο άλλος πίνακας αφορά την εκτέλεση Ινδών επαναστατών από το βρετανικό στρατό. Ο τελευταίος αυτός πίνακας («Η καταστολή της ινδικής επανάστασης από τους βρετανούς») προκάλεσε τη σκληρή κριτική των βρετανικών σοβινιστικών και μιλιταριστικών κύκλων που αμφισβήτησαν ότι ο

βρετανικός στρατός έκανε ακόμα εκτελέσεις με το φριχτό τρόπο που περιγράφει ο πίνακας (ενώ κάποιοι βρετανοί υποστήριξαν ότι ο στρατός τους δεν έκανε ποτέ τέτοιου είδους εκτελέσεις) : Οι μελλοθάνατοι δένονταν μπρος την κάννη του κανονιού και η εκτέλεση τους γινόταν με την πυροδότηση του… Ο ζωγράφος δημοσιοποίησε λοιπόν στο ευρύ κοινό τις βάρβαρες πρακτικές της αποικιοκρατίας.

«Η καταστολή της ινδικής επανάστασης από τους βρετανούς» (1884)

Φαντάζομαι ότι προκάλεσε και την οργή των ευυπόληπτων πολιτών καθώς στην ίδια τριλογία η σταύρωση του Χριστού παρουσιάζεται μαζί με την εκτέλεση των ρώσων μηδενιστών. Αυτό από μόνο του αποτελεί μία δήλωση (η εξουσία αντιμετωπίζει διαχρονικά τους επαναστάτες με τον ίδιο τρόπο) και δε χρειάζεται και πολλή σκέψη για να καταλάβει κανείς πως νιώσανε πολλοί φανατικοί χριστιανοί που βλέπανε τους μηδενιστές σαν το απόλυτο κακό. Προφανώς όμως και στα χρόνια του Χριστού, οι ευυπόληπτοι πολίτες έβλεπαν και εκείνον έτσι και γι’ αυτόν τον σταύρωσαν.

Πέθανε το 1904 στο ρωσο-ιαπωνικό πόλεμο, όταν το πλοίο στο οποίο βρισκόταν βυθίστηκε. Είχε πάει εκεί για να ζωγραφίσει ξανά σκηνές μαχών.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επεκτείνοντας τον ορισμό του Κάφκα για τα σημαντικά βιβλία στη ζωγραφική, μπορούμε να πούμε ότι ο Ρώσος ζωγράφος έστειλε πολλά τσεκούρια στον πάγο της ψυχής του «πολιτισμένου» ανθρώπου. Ο Βερεστσάγκιν πήγε στην κόλαση και την έφερε πίσω μαζί του : την παρουσίασε στο πολιτισμένο κοινό. Αυτό που έκανε, δεν ήταν εύκολο. Ειδικά στην περίπτωση της έκθεσης στην Αγία Πετρούπολη, κτύπησε την προπαγάνδα της εποχής του με έναν τρόπο πρωτόγνωρο και αποτελεσματικό. Επειδή οι ζωγράφοι μαχών εκείνη την εποχή (για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω) είχαν το ρόλο πολεμικών φωτορεπόρτερ (και συνάμα τη δύναμη που έχουν αυτοί σήμερα στα διάφορα μέτωπα πολέμου), η κίνησή του είχε συνέπειες τόσο στο χώρο της τέχνης, όσο και της δημοσιογραφίας (οι ειδήσεις που έρχονταν από το μέτωπο και προορίζονταν για το κοινό ήταν λογοκριμένες από τους ίδιους τους δημοσιογράφους ώστε να είναι αρεστές στον τσάρο) .

Το αντίστοιχο στη σύγχρονη εποχή είναι πχ . κάποιοι Αμερικάνοι δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ (ελάχιστοι είναι η αλήθεια) που έδειξαν την αλήθεια γύρω από εγκλήματα του αμερικάνικου στρατού (πχ. σε Ιράκ, Αφγανιστάν και Πακιστάν) και των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών (πχ. εμπόριο όπλων στη Συρία). Η συντριπτική πλειοψηφία τους σιωπά. Όπως και η πλειονότητα των καλλιτεχνών στη χώρα μας που στα χρόνια της οικονομικής κρίσης συνεχίζουν να είναι υποταγμένοι στα κελεύσματα της δόξας και του χρήματος…

Επίσης δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι ο Βερεστσάγκιν βρισκόταν στο μέτωπο σαν στρατιωτικός. Είναι γνωστό ότι ο στρατός απαιτεί από τα μέλη του απόλυτη σιωπή για τα τεκταινόμενα στα μέτωπα. Δε δίστασε όμως να πει μέσα από τα έργα του την αλήθεια και να κατηγορηθεί σαν προδότης (δε χρειάζεται και πολύ φαντασία για να καταλάβει κανείς τι θάρρος χρειάζεται μία τέτοια επιλογή). Δεν μπορεί να μην πάει το μυαλό μας σε κάποιους βετεράνους των σύγχρονων πολέμων που γυρνώντας στην πατρίδα τους μιλάνε για το τι πράγματι έγινε εκεί (επίσης δεν μπορεί να μην πάει το μυαλό μας στο Σνόουντεν που πριν προχωρήσει

σε σημαντικές αποκαλύψεις, εργαζόταν στις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και τώρα τον κυνηγάνε σε όλη την υφήλιο).

Κυρίαρχη (συστημική) τέχνη, δημοσιογραφία, μιλιταρισμός είναι έννοιες που δεν μπορούν τελικά να μελετηθούν ξεχωριστά (καθώς κοινός τους σκοπός είναι η διαιώνιση του συστήματος), ενώ κατά διαστήματα ταυτίζονται σχεδόν ολοκληρωτικά όταν η «πατρίδα» το έχει ανάγκη. Προσωπικότητες σαν το Ρώσο ζωγράφο σπάνιζαν τότε και ίσως (και αυτό είναι το τραγικό) σπανίζουν ακόμα περισσότερο σήμερα τα χρόνια ενός γενικευμένου παγκόσμιου οικονομικοστρατιωτικού πολέμου. Όπου όπως γίνεται σε όλους τους πολέμους, η αλήθεια πεθαίνει πρώτη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

METAL ATTACK

Ως περιοδικό που κινείται στο δρόμο της ΑΝΤΙ-ΤΕΧΝΗΣ δηλαδή εναντίωση στη συστημική και εμπορευματοποιημένη, θεωρούμε σημαντικό να κάνουμε ένα αφιέρωμα σε μια συλλογικότητα που κινείται στο ίδιο πλαίσιο, την Metal Attack.

Η Metal Attack είναι αυτοοργανωμένη συλλογικότητα ατόμων που δεν αγαπούν απλώς το Heavy Metal αλλά εναντιώνονται και στον υποβιβασμό του, από το σύστημα, σε ένα ακόμα προϊόν εμπορικής εκμετάλλευσης και κερδοσκοπίας. Το Heavy Metal στο ξεκίνημά του ήταν ένα μουσικό κίνημα που αντιτασσόταν στις συνταγές και τα πρότυπα της επικρατούσας μουσικής κουλτούρας και μπορούσε να εκφράσει την οργή των λαϊκών στρωμάτων, ενώ παράλληλα σόκαρε τη κοινή γνώμη, τα ΜΜΕ καθώς και πολιτικούς και θρησκευτικούς παράγοντες που μανιωδώς θέλαν το ταυτίσουν με τη βία και το σατανισμό. Ήταν ένα μουσικό κίνημα που στηριζόταν πιο πολύ στην αυθόρμητη δημιουργία , το DIY, ενώ η σκηνή ήταν κατά κύριο λόγο Underground δηλαδή μουσική σκηνή που δεν εξαρτώταν από μάνατζερ και σπόνσορες, ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Η αλλοίωση όμως του κινήματος ήρθε όταν μπήκαν στα πράγματα οι παράγοντες εμπόριο, κερδοσκοπία και το σταριλίκι, καθώς και η τσιφλικοποίηση του χώρου από μεγάλα συγκροτήματα. Θα πρέπει να τονιστεί ότι γίνεται προσπάθεια αμαύρωσης του κινήματος και σε πολιτικό επίπεδο αφού εμφανίζονται προσωπικότητες και συγκροτήματα που μέσα από τους στίχους των τραγουδιών τους ή με δηλώσεις και κινήσεις τους επιχειρούν να περάσουν στο κόσμο αμερικανονεοσυντηριτικά και γενικότερα φασιστικά μηνύματα όπως π.χ. λατρεία στον πόλεμο, ρατσισμό, μίσος για το αντίθετο φύλο.

Η Metal Attack ως ομάδα θέλει να συνδέσει (ή καλύτερα να επανασυνδέσει) το Heavy Metal με το DIY, το Underground και τη πραγματική του φύση, δηλαδή μουσικό ρεύμα που εναντιώνεται στην κουλτούρα που πασάρεται από το σύστημα. Επίσης η ομάδα συνδέει το Heavy Metal με την αναρχία (χωρίς να υπάρχει διάθεση πολιτικής καπηλείας) καθώς η όλη αντικομφορμιστική φύση του Heavy Metal μπορεί να συνυπάρξει με την ιδεολογία της αναρχίας στα πλαίσια της άρνησης της εξουσίας, της εναντίωσης στην τέχνη που αποκοιμίζει και αποχαυνώνει και εξυπηρετεί το σύστημα , της αντίστασης στο εμπορικό και τυποποιημένο τραγούδι!

Ως ομάδα δρα στον Χώρο Πολύμορφης Δράσης Αναρχικών Ζαΐμη 11 - Εξάρχεια μέσω ανοιχτών συζητήσεων, προβολών ντοκιμαντέρ και ταινιών, ενώ κάθε Πέμπτη από τις 19:00 ως τα μεσάνυχτα διοργανώνει metal café bar και είναι ανοιχτή σε όλους όσους αγαπούν τη Heavy Metal μουσική και επιθυμούν να συνεχίσουν να την στηρίζουν χωρίς να υποχρεώνονται να ενισχύουν οικονομικά παράγοντες που κερδοσκοπούν από την αγαπημένη τους μουσική (μαγαζιά, διοργανωτές, μάνατζερ, δημοσιογράφους), σε όσους βαρέθηκαν τους ρυθμούς της ξεπουλημένης επανάστασης, σε όσους θέλουν να είναι ενεργοί ακροατές και θέλουν εντάξουν τη δράση τους στα πλαίσια μιας αυτοοργανωμένης κίνησης. Μπορείτε να επισκεφτείτε και το site τους http://metalattack.espivblogs.net/

"Rock δεν σημαίνει εμπορική μουσική

Rock δε σημαίνει πορτιέρης

Rock δε σημαίνει χλιδάτος DJ"

Από το τραγούδι Λυκάνθρωπος των Pornostroika Dadaifi

METAL BERSERKER

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Δηλώνω δημόσια την άρνησή μου να καταταγώ στον ελληνικό στρατό για λόγους που μου επιβάλλουν η συνείδηση, η ιδεολογία και η λογική μου, ενώ προσφέρομαι να εξασκήσω εναλλακτική θητεία ως αντιρρησίας συνείδησης παρόλο που διαφωνώ (τιμωρητικό μέσο, δουλεύεις τζάμπα και για το κράτος).

Υφίστανται πολλά στοιχεία στη δομή του στρατού τα οποία είναι παράλογα και επικίνδυνα για τις ανθρώπινες κοινωνίες.

Ο μηχανισμός αυτός βασίζεται στην ιεραρχία και στις κάθετες σχέσεις χωρίς ίχνος αμφισβήτησης. Επιβάλλει την τυφλή υπακοή στον ανώτερο μετατρέποντας έτσι τον άνθρωπο σε ένα μη σκεπτόμενο, άκριτο και άβουλο όν. Απαιτεί πειθαρχία η οποία θα πρέπει να τηρείται ακόμα και αν οι διαταγές παραβαίνουν τους στοιχειώδεις κανόνες της απλής λογικής.

Επιπρόσθετα διαχωρίζει επίπλαστα τους ανθρώπους με βάση το έθνος. Αυτή η συνεπαγωγή καθορίζεται από τα εκάστοτε συμφέροντα των ισχυρών, καθώς όποτε οι περιστάσεις το απαιτούν οι σύμμαχοι/εχθροί των εξουσιαστών μεταβιβάζονται στους εξουσιαζόμενους, είτε χρησιμοποιώντας τον ιδεολογικό μανδύα του εθνικισμού-πατριωτισμού όπου για χάριν της εθνικής ενότητας αφεντικά και δούλοι ταυτίζονται, είτε με στρατοδικεία, φυλακίσεις στους «προδότες» που δεν πέφτουν στις ιδεολογικές αυταπάτες. Εθνική ενότητα λοιπόν για να παραμερίσουμε τις ταξικές και κοινωνικές ανισότητες.

Επίσης η αναγκαστική και πέρα από επιλογές συμβίωση, ο εγκλεισμός, η επανάληψη των ίδιων πραγμάτων και η φανατική προσήλωση στην τυπολατρεία είναι πάγιες τακτικές μιλιταρισμού όπως και η ομοιομορφία για χάριν της οποίας ο φαντάρος επιβάλλεται να γίνει ένα με τους υπόλοιπους, να χάσει τη προσωπικότητα και διαφορετικότητά του.

Τέλος η ιεραρχική του πυραμίδα μεταφέρεται σε όλους. Ο νέος φαντάρος πέρα από τη υπακοή στους μονιμάδες βρίσκεται αντιμέτωπος και με τα καψόνια των «παλιών» φαντάρων. Εδώ ισχύει το δόγμα ‘μάθε να υπακούς για να διατάζεις και εσύ στην συνέχεια’. Επιβραβεύεται η ρουφιανιά και το γλείψιμο οδηγώντας έτσι στον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Ιεραρχία, μιλιταρισμός, εθνικός διαχωρισμός ανθρώπων, ομοιομορφία και υποταγή είναι κύρια γνωρίσματα των φασιστικών καθεστώτων. Επομένως ο στρατός είναι μια από τις βασικές μήτρες του φασισμού, που μαζί με τον εθνικισμό υπήρξαν οι «ιδεολογικές αφορμές» για κάποια από τα μεγαλύτερα εγκλήματα της ιστορίας.

Συγκεκριμένα για τον Ελληνικό Στρατό ο οποίος παρουσιάζεται ειρηνικός και αμυντικός και τις δράσεις του από την ίδρυση του Ελληνικού κράτους (1830) και μετά:

- Συμμετείχε στην εκστρατεία ενάντια στην επανάσταση των εργατών στην Ουκρανία το 1919.

- Επεκτατικός πόλεμος στην Μ. Ασία για χάριν της «μεγάλης» Ελλάδας το 1919-22. Πολλές βαρβαρότητες και ωμότητες έχουν καταγραφεί. "Μετά τις πληροφορίες αυτές επισπεύθηκε η αναχώρηση μέσα από τα Τούρκικα χωριά τρία από τα οποία κάψαμε" αναφέρει ο Μιχαήλ Ηλ. Κοζύρης έφεδρος αξιωματικός στο περιοδικό «ΑΜΑΛΘΕΙΑ» με τίτλο «Πως πήγαμε στην Μ.Ασία»

- Συμμετοχή στην εκστρατεία στην Κορέα το 1950.

Όσον αφορά την καταστολή του "εσωτερικού" εχθρού έχουμε τα εξής.

- Καταστολή των εξεγέρσεων των μεταλλωρύχων του Λαυρίου το 1896 και 1906.
- Δολοφονίες των κολίγων του Κίλερερ το 1910
- Κατάπνιξη της απεργίας των εργατών στη Σέριφο το 1916
- Στυγνές δολοφονίες εργατών των εξεγερμένων εργατών στην Θεσσαλονίκη το 1936
- 17/11/1973 ...

Ενεργό και βασικό ρόλο είχε:

- Δικτατορία του στρατηγού Πάγκαλου, 1925-26
- Δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά, 1936-41
- Χούντα των συνταγματαρχών, 1967-74

Τέλος να αναφερθώ και στην στενή συνεργασία του με το ΝΑΤΟ και την Frontex για την “ασφάλεια” των Ευρωπαίων μετατρέποντας την Ευρώπη σε σύγχρονο φρούριο όπου στα σύνορα και στη Μεσόγειο δολοφονούνται–σκοτώνονται χιλιάδες πρόσφυγες.

Να ξεκαθαρίσω ότι για μένα όλοι οι εθνικοί στρατοί είναι το ίδιο και δεν υφίστανται ιδιαίτεροι διαχωρισμοί.

Είμαι διεθνιστής, αντιφασίστας και αντιμιλιταριστής. Για μένα οι άνθρωποι δεν διαχωρίζονται με βάση το έθνος, τη φυλή, τη γλώσσα, τη θρησκεία, το χρώμα των ματιών αλλά με βάση τις προσωπικές τους επιλογές. Στέκομαι αλληλέγγυος στο πλευρό των αδυνάτων και καταπιεσμένων όλου του κόσμου. Πιστεύω στην αυτοοργάνωση και αυτοδίαθεση της κοινωνίας με βάση την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, την ΙΣΟΤΗΤΑ και την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ.

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

ΜΙΣΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟ

ΧΑΡΗΣ Κ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Ανάμεσα στους άμοιρους πρόσφυγες που προσπαθούν να περάσουν στον «παράδεισο» της Ευρώπης, ένα σημαντικό ποσοστό είναι Πακιστανοί. Η λογική των ΜΜΕ και των δημοσιογράφων είναι ότι οι μόνοι που πρέπει να περάσουν τα σύνορα και να μείνουν στην Ε.Ε σαν πρόσφυγες πολέμου είναι οι Αφγανοί, οι Σύριοι και οι Ιρακινοί. Όλοι οι άλλοι (Μαροκινοί, Αλγερινοί, Πακιστανοί κλπ) πρέπει να επιστρέψουν πίσω καθώς δεν είναι πρόσφυγες αλλά οικονομικοί μετανάστες... Αφήνοντας στην άκρη τις άλλες εθνικότητες (που και αυτές έχουν άπειρα προβλήματα πολεμικού ή οικονομικού χαρακτήρα αλλά δεν είναι στις δυνατότητες αυτού του άρθρου να καλύψει όλες τις περιπτώσεις) θα ασχοληθούμε με τους Πακιστανούς, καθώς η κατάταξη τους σαν οικονομικούς μετανάστες βγάζει μάτι δημοσιογραφικής και πολιτικής αλητείας.

Έχετε ακούσει κανέναν δημοσιογράφο να αναφέρεται τώρα τελευταία στον πόλεμο στο Πακιστάν? Όχι. Και είναι σίγουρο ότι ο περισσότερος κόσμος αγνοεί ότι εκεί γίνεται πόλεμος. Και όμως, αν και δεν είναι και ο πιο διαφημισμένος πόλεμος αυτή τη στιγμή στον κόσμο, το wikipedia (https://en.wikipedia.org/wiki/War_in_North-West_Pakistan) αναφέρεται σε εκτεταμένο άρθρο του σε αυτόν τον πόλεμο. Εκεί λοιπόν, εδώ και περίπου δώδεκα χρόνια μαίνεται μία σύγκρουση μεταξύ Τζιχαντιστών από τη μια και του Πακιστανικού Στρατού και της Αμερικάνικης Αεροπορίας (και πιο συγκεκριμένα των drones που έχουν εξοντώσει χιλιάδες ανθρώπους) από την άλλη. Πενήντα χιλιάδες άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους αυτά τα χρόνια. Κατά τα άλλα δεν γίνεται πόλεμος στο Πακιστάν...

Ο Ομπάμα ένας πολεμοχαρής και αδίστακτος στην ουσία του πρόεδρος δεν είχε καμία διαφορά από τον Μπους και ίσως και να τον ξεπέρασε στις πολεμικές δράσεις: αν και απέσυρε τις δυνάμεις από το Ιράκ, η βοήθειά του στους ισλαμιστές της Συρίας ενάντια στον Άσαντ αποτέλεσε έναν βασικό λόγο που ισχυροποιήθηκε το ISIS. Επί της προεδρίας του αυξήθηκαν σημαντικά οι επιθέσεις drones στο Πακιστάν, ενώ ευλόγησε και την επίθεση των Ευρωπαίων στη Λιβύη. Τέλος ο πόλεμος στο Αφγανιστάν συνεχίζεται, ενώ ο ρόλος των ΗΠΑ στη σύγκρουση την Ουκρανία ήταν σίγουρα σημαντικός, για να μην πούμε μοιραίος.

Κατά τα άλλα αυτός ο πρόεδρος σχεδόν μόλις εκλέχτηκε, (πριν κάμποσα χρόνια) πήρε νόμπελ ειρήνης! Αλλά και μετά τόσα χρόνια και ενώ η υφήλιος έχει μετατραπεί σε πολεμική σκακιέρα, πολλοί διανοούμενοι και «προοδευτικοί» δημοσιογράφοι συνεχίζουν να τον στηρίζουν. Ίσως εδώ να οφείλεται και η αποσιώπηση του πολέμου στο Πακιστάν που ξεκίνησε επί Μπους αλλά συνεχίστηκε ακάθεκτος στα χρόνια του Ομπάμα. Τα ΜΜΕ σε διεθνές επίπεδο συνεχίζουν να επιβάλλουν την εικόνα του Ομπάμα σαν «ειρηνικού» και «τίμιου» προέδρου. Όμως ο τελευταίος έχει δεχτεί σκληρή κριτική από αντιμιλιταριστικές οργανώσεις για τον πόλεμο στο Πακιστάν και ειδικότερα έχει κατηγορηθεί ότι δεν κάνει τίποτα για να σταματήσει τις επελάσεις των drones που σκορπάνε τον τρόμο και το θάνατο στους αμάχους. Αντίθετα, όπως ήδη αναφέραμε, οι πτήσεις των drones αυξήθηκαν σημαντικά επί Ομπάμα. Εύκολα συνάγεται ότι αφού είναι ένας πόλεμος που έχει σε μεγάλο βαθμό και τη σφραγίδα του «καλούλη» Ομπάμα (drone war), καλό είναι να αποσιωπάται.

Στην Ευρώπη δε χρειάζεται πολλή σκέψη για να κατανοήσει κανείς γιατί ο πόλεμος αυτός είναι σχεδόν άγνωστος. Έτσι μπορούν οι ευρωπαίοι να ξεφορτωθούν χιλιάδες ανθρώπους που θα θεωρηθούν οικονομικοί μετανάστες, που μπορούν άνετα να πάνε να πνιγούν (μεταφορικά και κυριολεκτικά). Δημοσιογράφοι και πολιτικοί φαίνεται ότι καθορίζουν από κοινού την εικόνα που έχει η κοινή γνώμη για τα τεκταινόμενα στην υφήλιο.

Η αλήθεια πεθαίνει λοιπόν. Όλα μοιάζουν ψέμα. Όπως και το νόμπελ ειρήνης του Ομπάμα. Όπως και οι οικονομικοί μετανάστες από το Πακιστάν (πάλι καλά που δεν τους λένε τουρίστες). Δεν υποστηρίζουμε ότι όσοι Πακιστανοί θέλουν να έρθουν είναι πρόσφυγες από τις πολεμικές συγκρούσεις, καθώς αυτές δεν επεκτείνονται σε όλη τη χώρα (αν και η οικονομία του Πακιστάν έχει καταστραφεί λόγο του πολέμου. Αλλά αυτή είναι μία άλλη μεγάλη συζήτηση, δηλαδή κατά πόσο δεν πρέπει να θεωρούνται πρόσφυγες άνθρωποι που δεν μπορούν να βρουν δουλειά σε μία καταστραμμένη από πόλεμο οικονομία και κινδυνεύουν να πεθάνουν της πείνας). Σίγουρα υπάρχουν λοιπόν και «οικονομικοί μετανάστες». Άλλο αυτό όμως και άλλο να αρνούνται κάποιοι ότι υπάρχουν Πακιστανοί που φεύγουν για να γλυτώσουν από τα drones του ειρηνιστή Ομπαμα!

ΕΚΤΟΡΑΣ

ZERØ ARTISTIC
MØVEMENT